

de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs

Aan de Vaste Commissie van Financiën uit de
Tweede Kamer der Staten-Generaal
mr. R.F. Berck
Postbus 20018
2500 EA DEN HAAG

Amsterdam, 5 oktober 2004

**Betreft: NOB commentaar op wetsvoorstel “Wijziging van enkele belastingen c.a. (Wet
aanpassing fiscale behandeling VUT/Prepensioen en introductie
levensloopregeling)”, Kamerstuknummer 29 760**

Geachte leden van de Commissie,

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs (hierna: *de Orde*) heeft met belangstelling kennisgenomen van het wetsvoorstel Wijziging van enkele belastingwetten c.a. (Wet aanpassing fiscale behandeling VUT/Prepensioen en introductie levensloopregeling) en ziet daarin aanleiding tot een de volgende reactie.

1. Algemene opmerkingen

1.1. (pre)pensioen/VUT

De Orde heeft ten principale bezwaar tegen de vormgeving van de wijzigingen in het kader van het wetsvoorstel inzake VUT/prepensioen. De noodzaak tot een minder ruimhartig pensioen facilitering erkent de Orde. De Orde is met de regering van mening dat met het oog op de reeds in gang gezette en nog vele decennia voortdurende vergrijzing en ontgroening zowel in de sfeer van de toekomstvoorzieningen in enge zin (pensioen e.d.) als in brede zin (inclusief ziektekostenregelingen) aanpassingen onontkoombaar zijn. Het is niettemin te betreuren dat zo spoedig na invoering van de Witteveenwetgeving en nog maar net nadat de overgangsperiode van die wetgeving is beëindigd, de bakens volgens het kabinet zo grondig verzet moeten worden, temeer daar de tendens van de vergrijzing ook indertijd bij de totstandkoming van de Witteveenregels volledig bekend was. Het ‘nieuwe’ element lijkt de tegenvallende economische ontwikkeling sinds medio 2001 te zijn. Maar is het dan zaak zo grondig in te grijpen als nu wordt voorgesteld, juist nu de economie met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aan een structurele – zij het langzame – opmars bezig is.

Anders geformuleerd, de Orde betwijfelt of ten principale niet te diep en te ad hoc wordt ingegrepen in de pensioen- en VUT-regelingen. Juist in verband met het bij uitstek (zeer) lange termijn karakter van pensioen- en VUT-regelingen is het niet gewenst dergelijk zeer ingrijpende ad hoc wetgeving voor te stellen, zo meent de Orde.

N | O | B |

Dit is nog temeer het geval daar de voorgestelde wetgeving een belangrijke inbreuk bevat op het fiscale systeem, te weten een zuivere dubbele heffing op bepaalde VUT-rechten.

Deze systematiek staat zowel haaks op de Nederlandse fiscale wetgeving als op de internationale fiscale regels. Alvorens nader op een aantal technische aspecten van de voorstellen in te gaan zou de Orde de volgende meer principiële suggestie willen doen (wij werken de suggestie niet in detail uit):

- Geleidelijke verhoging van de pensioenspilleeftijd tot 65 jaar in 2010;
- een verlaging van het pensioenmaximum tot bijvoorbeeld 80% van het laatstgenoten salaris. Netto ontstaat dan een pensioen dat niet veel verschilt van 100% van het laatstgenoten salaris. Overigens zou de Orde menen dat het niet bezwaarlijks is dat ook netto minder dan 100% van het laatstgenoten salaris aanvaardbaar is (afgezien van degenen met een inkomen op minimumloonniveau);
- verplichting tot toepassing van middelloon als grondslag;
- aftopping van het maximum op te bouwen pensioen;
- eerbiediging van de VUT- en prepensioenregelingen voor degenen van 50 jaar en ouder (dit sluit aan bij de gebruikelijke 'VUT-opbouwperiode' is 15 jaren). Dat houdt derhalve in dat ten aanzien van degenen van 50 jaar en ouder (op 1 januari 2006) de huidige regelgeving gecontinueerd blijft. De hieruit voortvloeiende overgangsperiode kan niet op bezwaren stuiten gelet op de maximale overgangsperiode die voortvloeit uit het huidige art. 38a Wet LB 1964 (deze eindigt in het uiterste geval medio deze eeuw);
- met betrekking tot degenen die niet onder de voorgaande bepaling vallen maar niettemin aan een VUT-regeling deelnemen geldt dat de opbouw van de 'VUT-rechten' fiscaal niet zijn gefacilieerd. Dergelijke 'rechten' worden belast in box 3; de uitkeringen zijn belast. De waardering van de 'rechten' kan plaatsvinden aan de hand van het momenteel voor de winstsfeer geldende VUT-besluit. Overigens is aan te nemen dat reeds de omstandigheid dat de VUT niet langer wordt gefacilieerd ertoe leidt dat geen VUT-regelingen meer zullen bestaan;
- ten aanzien van prepensioenrechten dient zoveel mogelijk aan te worden gesloten bij de hiervoor weergegeven benadering t.a.v. de VUT. Dit houdt dus in essentie in feite alleen een wijziging van de leeftijd van de eerbiedigende werking in;
- een regeling die voorziet in een lagere pensioenleeftijd voor snelslijtende beroepen acht de Orde wenselijk, hoewel erkend wordt dat de afbakening van snelslijtende beroepen discutabel is. De Orde meent dat als maatstaf kan gelden de mate van arbeidsongeschiktheid in een bepaalde beroepsgroep. Verzekeraars, het UWV en het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid beschikken naar de Orde waarschijnlijk over dergelijke cijfers. Ten aanzien van degenen die aldus eerder met pensioen kunnen blijft de gefacilieerde opbouw van overbruggingspensioen mogelijk;
- handhaving stamrechtfaciliteit zij het onder stringentere voorwaarden en eventueel gemaximeerd; gedacht kan worden aan de maxima die gelden voor het stakingsstamrecht.

Ten aanzien van de afkoopmogelijkheid van prepensioenrechten is de Orde van oordeel dat het hierop betrekking hebbende voostel niet evenwichtig is. De Orde is weliswaar met de regering van oordeel dat geen sprake kan zijn van een afkooprecht van de werknemer, maar de beperking waarbij alleen het pensioenfonds tot een dergelijke mogelijkheid kan beslissen acht de Orde onevenwichtig, omdat de werknemer aldus is overgeleverd aan het volstrekt willekeurige beleid van de pensioenfondsen.

Er is bovendien sprake van een sterk ongelijke behandeling tussen werknemers: een deel krijgt het recht het prepensioen af te kopen indien het pensioenfonds daartoe beslist en een ander deel van de werknemers krijgt dat recht niet. De Orde ziet niet in hoe dit verschil is te rechtvaardigen.

Dit geldt temeer nu het af te kopen prepensioen gestort kan worden in de levensloopregeling en de regeling aldus de ene groep werknemers potentieel veel ruimere mogelijkheden biedt dan de andere groep werknemers, terwijl de werknemers dit zelf niet kunnen beïnvloeden.

1.2. levensloopregeling

Ten aanzien van de levensloopregeling merkt de Orde op dat het zeer twijfelachtig is of er op substantiële schaal behoefte bestaat aan een dergelijke faciliteit. Het zou voor de hand hebben gelegen daarnaar onderzoek te verrichten alvorens tot een dergelijke regeling te besluiten. Dit is met name ook van belang nu de regeling administratief belastend is; in de eerste plaats ten gevolge van de uitvoering van de regeling, in de tweede plaats door de administratie van de rechten en in de derde plaats doordat de werknemer jaarlijks de ruimte moet krijgen om voor toepassing van de regeling te opteren. De Orde is van oordeel dat de regeling dan ook haaks staat op het streven te komen tot administratieve lastenverlichting. In de tweede plaats komt de regeling de aantrekkelijkheid van Nederland als vestigingsland niet ten goede gelet op de administratieve lastenverzwaring, maar meer nog doordat werkgevers steeds indien een werknemer verlof opneemt voor (tijdelijke) vervanging zorg zal moeten dragen. Het behoeft naar het oordeel van de Orde geen betoog dat dit ondernemers niet aanspreekt.

De memorie van toelichting bevat ook een uiteenzetting omtrent de internationale aspecten van de levensloopregeling. Wat de Orde daarin mist en wij ook niet duidelijk achten is wat er gebeurt indien een werknemer emigreert en in dienst treedt bij een buitenlandse werkgever of zonder te emigreren bij een buitenlandse werkgever in dienst treedt, dan wel binnen concern bij een buitenlands concernonderdeel gaat werken. In geen van deze gevallen zal het gespaarde verlof overgedragen kunnen worden aan de buitenlandse werkgever. Deze werkgever, c.q. het desbetreffende buitenlandse concernonderdeel heeft immers met de levensloopregeling niets te maken. Om dezelfde reden zal de werknemer het verlof in het buitenland niet kunnen opnemen. De enige 'oplossing' lijkt dus te zijn het 'gespaarde' bedrag af te kopen. Het is de Orde niet duidelijk of afkoop van het gespaarde bedrag mogelijk is, zelfs als geen daadwerkelijk verlof wordt opgenomen zoals in deze gevallen gebruikelijk zal zijn.

Verder constateert de Orde dat de staatssecretaris zich nogal gemakkelijk lijkt af te maken van de heffingsbevoegdheid over het gespaarde bedrag: zo er sprake blijkt te zijn van dubbele heffing treden de verdragspartijen in onderling overleg. Dergelijke procedures, zo is algemeen bekend, zijn zeer tijdrovend (doorgaand gaat het om vele jaren) en uiterst bewerkelijk. Het kan toch niet de bedoeling zijn dat de werknemer daar mee wordt opgezadeld, zo vraagt de Orde zich af. Wat betreft de heffingsbevoegdheid ligt het in de reden aan te nemen dat de betaling doorgaans is aan te merken als loon uit (vroegere) dienstbetrekking. In die zin lijkt het de Orde dat doorgaans Nederland heffingsbevoegd zal blijven.

In samenhang met hetgeen de Orde hiervoor heeft opgemerkt omtrent de voorstellen inzake (pré-)pensioen vraagt de Orde zich af of er geen reden is om de hoogte van het jaarlijks te sparen bedrag aan een maximum loon te binden. De Orde ziet niet onmiddellijk in waarom geen maximering is aangebracht in het fiscaal gefacilieerd te sparen bedrag.

2. Technisch commentaar

2.1 Pensioen/VUT/stamrecht e.d.

- a. Uitkering uit aanspraak die ten onrechte niet tot het loon is gerekend (artikel 10, vierder lid, Wet LB 1964).

Door middel van het voorgestelde artikel 10, vierde lid, Wet LB 1964 dient te worden voorkomen dat aanspraken die in het verleden ten onrechte niet tot het loon zijn gerekend, alsnog tot belastingvrije uitkeringen leiden indien wordt geconstateerd dat de aanspraak op het moment van toekenning belast had dienen te worden. In feite wordt daarmee de naheffings- en navorderingstermijn uit de AWR terzijde geschoven. Deze termijn wordt immers voor dergelijke aanspraken in feite onbeperkt verlengd. De Orde acht dit in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. Tientallen jaren na dato kan de fiscus nog tot wijziging van haar standpunt komen. De voorgestelde herzieningsmogelijkheid geldt zelfs zonder dat van belang is of de inspecteur al dan niet bekend was of redelijkerwijs bekend had kunnen zijn met de belastbaarheid van de aanspraak (geen nieuw feit derhalve). De Orde is van mening dat hier sprake is van een ongeoorloofde uitbreiding van de navorderingsmogelijkheid van de fiscus.

- b. Onderscheid VUT- en prepensioenregeling (artikel 32aa Wet LB 1964)

De wettelijke regeling van VUT-aanspraken wordt met name vastgelegd in artikel 32aa Wet LB. In de definitie die in dit artikel is opgenomen is bepaald dat niet als een VUT-regeling is aan te merken een prepensioenregeling waarop de bepalingen van de Pensioen- en spaarfondsenwet (hierna: PSW) van toepassing zijn. Daar de PSW als voornaamste doel heeft werknemers te beschermen, zal bij twijfel een regeling al snel worden aangeduid als een (pre)pensioenregeling in de zin van de PSW. De wijze van financiering (omslagstelsel dan wel kapitaaldekking) is daarbij niet altijd relevant. Zo zijn er VUT-regelingen die volledig op kapitaalbasis zijn gefinancierd en zijn er (pre)pensioenregelingen die niet zijn gefinancierd. Dat dit laatste overigens in strijd is met het bepaalde in artikel 7a PSW is niet altijd beslissend voor de kwalificatie als (pre)pensioenregeling. De Orde is van mening dat de in de wet opgenomen definitie onvoldoende duidelijkheid geeft over de kwalificatie van de regeling. Bovendien zet de Orde vraagtekens bij de optie om een regeling door de fiscus te laten toetsen (lid 7). De fiscus zal in dat geval immers een waarde-oordeel dienen te geven over de toepasselijkheid van de PSW. De Orde is van mening dat een dergelijke bevoegdheid niet bij de belastingdienst maar bij de Pensioen- en verzekeringskamer dient te liggen. De Orde verzoekt te komen tot een helder en niet voor discussie vatbaar onderscheid aan te brengen tussen beide soorten regelingen, gelet op het verschil in fiscale behandeling dat met elk van beide samenhangt.

Er is door het kabinet gekozen om VUT-regelingen niet meer fiscaal te faciliteren. Logisch gevolg daarvan is dat de bedragen die de werkgever hiervoor beschikbaar stelt, worden belast. Gezien het feit dat deze premie niet direct is toe te rekenen aan individuele werknemers geldt hiervoor het hoogste tarief van box 1 ad 52%. Daarnaast is een premie die de werknemer betaalt niet aftrekbaar. Op het niveau van de totale regeling bekeken is op deze wijze het kapitaal dat in de vorm van VUT-uitkeringen wordt uitgekeerd al volledig onderhevig geweest aan belastingheffing. Op individueel niveau kan het echter zo zijn dat de ene werknemer meer aan uitkeringen ontvangt dan er voor hem aan premie is betaald; anderzijds zullen er werknemers zijn die minder aan uitkering ontvangen dan er voor hem aan premie is betaald.

N | O | B

De vraag is of deze individuele verschillen voldoende rechtvaardiging vormen om de volledige uitkering op het moment van betaling wederom te belasten. Vanuit de collectiviteit van werknemers gezien is er sprake van dubbele belastingheffing (en veelal zelfs meer dan dat). Zoals in de inleiding reeds is aangegeven is de Orde van mening dat deze methodiek zozeer indruist tegen de systematiek van de Wet LB 1964 dat zij adviseert om deze dubbele heffing alsnog te schrappen. Dit geldt ook voor de heffing die er plaats zal gaan vinden op reeds gefinancierd VUT-kapitaal.

c. Afkoopbaarheid pensioenaanspraken (artikel 19b, lid 4 Wet LB 1964)

De huidige wettelijke systematiek gaat er vanuit dat afkoop van pensioen niet alleen belast wordt tegen het tarief van box 1, maar dat tevens het rentenadeel in de vorm van revisierente vergoed dient te worden. De voorgestelde regeling om pensioenrechten voor de 65-jarige leeftijd af te kunnen kopen, kent niet de verplichting tot betaling van revisierente. Hieruit valt af te leiden dat deze versoepeling van wetgeving ten doel heeft de afkoop van pensioen fiscaal te stimuleren. Dat dit grote gevolgen kan hebben is duidelijk. Pensioen kan immers worden vervroegd, uitgeruild, gevariabiliseerd etc. Ten gevolge daarvan kan een groot deel van het opgebouwde pensioenkapitaal desgewenst worden toegerekend aan de uitkeringen voor de 65-jarige leeftijd. Op deze wijze kan dan ook een groot deel van het opgebouwde pensioenkapitaal worden afgekocht. Zeker waar dit is gefinancierd uit elementen die in eerste instantie geen betrekking hadden op het ouderdomspensioen voor de 65-jarige leeftijd, is dit in de visie van de Orde in strijd met de pensioendefinitie zoals deze in de Wet LB 1964 is opgenomen.

d. Gouden handdruk (artikel 11 Wet LB 1964)

Er wordt voorgesteld om de vrijstelling ex artikel 11, lid 1, onderdeel g, Wet LB 1964 te doen vervallen per 1 januari 2006. Doelstelling hiervan is te voorkomen dat deze mogelijkheid wordt benut om de gevolgen van het aanpassen van de wettelijke regeling te voorkomen. De gouden handdruk heeft echter een belangrijke functie in de financiële afwikkeling van ontslag- en vergelijkbare situaties. Om deze mogelijkheid volledig te schrappen teneinde dit als vluchtweg af te sluiten acht de Orde niet juist en ook niet nodig. Bovendien zal het ontslagregelingen onnodig duurder maken. Wel is het denkbaar dat eventueel nadere voorwaarden worden gesteld, c.q. de hoogte van de te faciliteren aankoopssom voor een stamrecht wordt gemaximeerd, bijvoorbeeld overeenkomstig die van de stakingsstamrechten in de Wet IB 2001.

Overigens wijst de Orde er op dat de huidige regeling er al in voorziet dat deze vrijstelling niet gebruikt kan worden voor het verrekenen van pensioenaanspraken. De Orde stelt voor om dit aan te vullen met het voorschrift dat ook 'VUT-aanspraken' niet mogen worden omgezet in een gouden handdruk.

e. Overbruggingslijfrente (artikel 3.125 Wet IB)

Het wetsvoorstel voorziet er ook in de overbruggingslijfrente als alternatief voor VUT- en prepensioenregeling te schrappen. Premies voor een dergelijke lijfrente zijn dan ook vanaf 1 januari 2006 niet meer aftrekbaar. De totale omvang van de maximale premieaftrek wordt echter niet beperkt. Er kan dus nog steeds hetzelfde bedrag gespaard worden maar het kapitaal mag niet meer worden aangewend voor een overbruggingslijfrente.

N | O | B

De Orde wijst op het grote belang van de overbruggingslijfrente voor bijvoorbeeld zelfstandigen die op deze wijze de periode kunnen overbruggen vanaf het moment van verkoop van hun onderneming tot de 65-jarige leeftijd. Ook hier geldt dat er voldoende alternatieven voorhanden zijn om enerzijds te voorkomen dat de overbruggingslijfrente wordt gebruikt als aanvulling (en vervroeging) van een pensioenregeling en anderzijds dat het huidige maatschappelijk belang van deze lijfrentevorm in stand kan blijven.

Overigens constateert de Orde dat in vergelijking met de pensioensfeer er een duidelijk onderscheid wordt gemaakt. In de pensioensfeer mag immers het opgebouwde pensioenkapitaal wel fiscaal gefaciliteerd worden ingezet voor een voor leeftijd 65 ingaand pensioen (onder actuariële herrekening van de aanspraken). In de lijfrentesfeer is dat blijkbaar niet mogelijk. De Orde geeft in overweging om de fiscale facilitering van de overbruggingslijfrente in stand te laten.

f. Overgangsregeling 1 (artikel 38c Wet LB 1964)

Er is bepaald dat er voor bepaalde groepen werknemers een overgangsregeling geldt die bepaalt dat op hen de huidige wetgeving van toepassing blijft. Dit betreft de groep VUT-gerechtigden waarvan de uitkering per 1 januari 2006 reeds is ingegaan en de groep die geboren is voor 1 januari 1948. De eerbiedigende werking geldt echter slechts indien de betreffende VUT-regeling nog uitsluitend voorziet in uitkeringen aan deze groep. Wil men van deze mogelijkheid gebruik maken dan zal een bestaande regelingen moeten worden gesplitst. De groep die niet onder de overgangsregeling valt zal immers niet in dezelfde regeling mogen zijn opgenomen. Dit betekent dat dergelijke regelingen voor 31 december 2004 moeten zijn aangepast. Wijziging van de regeling in 2005 zou immers het overgangsregime verloren laten gaan. De Orde is van mening dat het vanuit praktisch oogpunt onhaalbaar is om dergelijke regelingen tijdig aan te passen. De Orde stelt dan ook voor om de eis dat de regeling uitsluitend mag uitkeren aan werknemers die vallen onder de overgangsregeling, komt te vervallen, dan wel dat er aanzienlijk meer tijd beschikbaar is om de regeling aan te passen aan de eisen van de overgangsregeling.

Naast VUT bestaat uiteraard ook de mogelijkheid dat er sprake is van een (pre)pensioenregeling met een reguliere pensioendatum die ligt voor de 65-jarige leeftijd. Voor deze regelingen is ook een overgangsregeling van toepassing. Voor prepensioenregelingen mag de regeling dan alleen nog voorzien in uitkeringen aan personen geboren voor 1 januari 1948, dan wel aanspraken die voor 1 januari 2006 zijn opgebouwd. Ook in dit geval dient de regeling beperkt te worden tot alleen deze aanspraken. De Orde betwijfelt of dit tijdig voor 31 december 2004 geregeld kan worden. Teneinde alsnog de overgangsregeling te kunnen gebruiken, zouden ook deze regelingen voor 1 januari 2005 moeten worden omgezet. De Orde stelt dan ook voor de overgangsregeling uit te breiden voor pensioenregelingen ex artikel 18a Wet LB 1964 die gebaseerd zijn op een pensioendatum die voor de 65-jarige leeftijd ligt. Voor reguliere pensioenregelingen ontbreekt de eerbiedigende werking voor ingegane pensioenen. De Orde gaat ervan uit dat dergelijke rechten geen invloed zullen ondervinden van de nieuwe wetgeving.

g. Overgangsregeling 2 (artikel 38d, 38e en 38f Wet LB 1964)

Voor de per 31 december 2004 bestaande pensioen- en prepensioenregelingen wordt bepaald dat de tot 31 december 2005 opgebouwde aanspraken onaangetast blijven. Het opgebouwde pensioen kan (actuarieel neutraal) worden omgezet in pensioen dat op 65-jarige leeftijd ingaat.

Voor het overbruggingspensioen en het prepensioen mag ten gevolge van de omzetting van dit pensioen, het ouderdompensioen de grens van 100% overschrijden. Voor een regulier pensioen dat ingaat voor de 65-jarige leeftijd is dat niet geregeld. De Orde is van mening dat ook uitstel van dit pensioen mag leiden tot overschrijding van de 100%. Daarnaast zal een eerbiedigende werking van de reeds opgebouwde rechten tevens moeten inhouden dat door uitstel van de pensioeningangsdatum (op basis van het reeds opgebouwde kapitaal) de ruimte om in de toekomst nog pensioen op te bouwen niet wordt beperkt. Zowel in de wettekst als in de toelichting mist de Orde een duidelijke toezegging hieromtrent.

3.2. Levensloopregeling (artikel 19g Wet LB 1964)

De levensloopregeling heeft naast zijn oorspronkelijke doelstelling van tussentijds verlof later een aanvullende doelstelling gekregen in de vorm van een aanvulling op de pensioenregeling. In de recente discussies is gebleken dat deze laatste optie inmiddels de belangrijkste toepassingsmogelijkheid is geworden. Als gelden worden ingelegd in een levensloopregeling dienen de gespaarde bedragen te voldoen aan de eisen van artikel 19g Wet LB 1964. Er bestaat de mogelijkheid om de gespaarde bedragen in te brengen in een pensioenregeling. De Orde stelt voor om naast het sparen in de levensloopregeling de mogelijkheid te bieden dat de gespaarde bedragen rechtstreeks in een pensioenregeling worden gestort (en niet via de omweg van een levensloopregeling). Hierdoor kunnen de uitvoeringskosten beperkt worden en kunnen de werknemers voor hun inleg dus een hoger pensioen krijgen. Bovendien kunnen werknemers dan vanaf aanvang een beroep doen op de beschermende werking van de PSW. Dat betekent wel dat de fiscale pensioendefinitie daarop aangepast dient te worden.

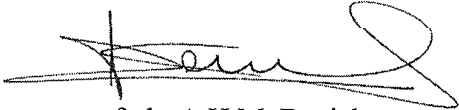
Het sparen in de vorm van tijd is in het wetsvoorstel niet uitgewerkt. Uit de tekst kan worden afgeleid dat de werkgever dit dient te administreren. Enige fondsvorming hoeft echter niet plaats te vinden. Voor de werknemer levert dit derhalve een grotere onzekerheid op in vergelijking met de situatie dat er gelden zijn gestort op een rekening bij een bank of bij een professionele verzekeraar. De Orde is van mening dat de regeling voor voorzieningen in geld en de regeling voor voorzieningen in tijd beter op elkaar afgestemd dienen te worden.

Het gebruik maken van de levensloopregeling en de spaarloonregeling kunnen niet in een jaar samengaan. Naast de opmerking dat het gaat om veelal onvergelijkbare grootheden, heeft de Orde grote moeite met het feit dat bij gelijktijdige deelname beide regelingen fiscaal niet gefaciliteerd worden. De Orde is van mening dat deze sanctie onevenredig bezwarend is en stelt voor dat de belastingplichtige dan alsnog de mogelijkheid moet krijgen een keuze te maken.

4. Tot slot

Een kopie van deze brief heeft de Orde heden verzonden aan de Staatssecretaris. Uiteraard is de Orde gaarne bereid het bovenstaande nader toe te lichten.

Hoogachtend,
de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs,
namens deze

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Daniels', with a large, stylized flourish at the end.

prof. dr. A.H.M. Daniels